

hinanden — til begge Sider. Men derved er der jo ikke noget at gøre, man maa gaa paa Jorden, selv om den er gloende. Forhandlingerne maa tages op, selv om Vanskelighederne er blevet større.

Det ærede Medlem mente, at midlertidige Skattelove i det hele er utilstedelige, de var Tegn paa en Art Regeringsegoisme, Tegn paa, at en Regering kun vilde klare for sig selv og sagde: Efter os kommer Syndfloden. Det er nu ikke af den Grund, at vi paa enkelte Omraader lever under midlertidige Love. Lovene om Chokoladeskatten og Restaurationsskatten f. Eks. har jeg ikke forelagt som midlertidige, men som permanente; naar de blev midlertidige, var det, fordi det eneste Parti, som var villigt til at støtte Regeringen til Gennemførelse af disse Lovforslag, nemlig det konservative Folkeparti, kun vilde gøre det paa Betingelse af, at Lovene blev midlertidige. Dette bøjede jeg mig for, om end med Sorg, thi jeg tror ligesom det ærede Medlem, at det er meget uheldigt, at forskellige vigtige finansielle Love stadig skal være midlertidige. Det er ogsaa uheldigt af den Grund, at der ikke kommer Ro over Forholdene set fra de beskattedes Side, idet disse lever i et bestandigt Haab om, at de kommer til at slippe for disse Skatter, og derfor holder en stadig Agitation ved lige imod dem. Hele den Uro, som derved fremkommer, er naturligvis ugunstig for Lovenes Virkning. Men, som sagt, jeg fralægger mig Ansvaret herfor, jeg har ikke ønsket, at disse Love skulde være midlertidige. Hvad derimod Luksustoldloven angaar, er det klart, at den maa være midlertidig, saa længe der er Haab om at faa gennemført et samlet Toldlovsforslag, da den jo er et Udsnit deraf.

Det ærede Medlem har ligesom det ærede Medlem Hr. Rode udtalt, at det vilde være uheldigt at blive ved med at vedligeholde Usikkerheden paa dette vigtige Omraade ved Aar efter Aar at fremsætte Toldlovsforslag, naar det viser sig, at der ikke er Udsigter til nogen Gennemførelse. Denne Betragtning kan jeg i og for sig meget godt dele, og det er heller ikke min Hensigt, hvis det falder i min Lod at blive ved med at staa i Spidsen for Finansstyrelsen, Aar efter Aar at fremsætte Toldlovsforslag, naar Udsigterne til en Gennemførelse maa siges at være bristet eller i hvert Fald at være ganske overordentlig smaa. I den Henseende tror jeg ikke, at ærede Medlemmer behøver at gøre sig nogen Bekymringer. Nu vil der

altsaa blive gjort et Forsøg paa at gennemføre Lovforslaget i Aar, men, som sagt, heller ikke jeg tror, det er heldigt at holde en Usikkerhed ved lige i en ubestemt Fremtid.

Det ærede Medlem Hr. Borghjerg talte noget om, at det var et Bevis paa en Regerings Svaghed, at den ikke kan gennemføre et Toldlovsforslag. Det kan jeg aldeles ikke indrømme. Det er meget rigtigt, at andre Steder behandler man Toldsager paa en ganske anden summarisk Maade end her; dèr gør man det næsten til et administrativt Anliggende, og Regeringen faar i Almindelighed de Toldsatser, den forlanger. Jeg skal ikke komme ind paa en nærmere Undersøgelse af, hvorfor der tillægges dette Spørgsmaal saa overordentlig meget mere principiell Vægt her i Landet end i de fleste andre Lande, og hvorfor Modsætningerne staa saa meget skarpere her end i andre Lande, men det er en Kendsgerning, og den Skæbne, som Arbejdet paa Revisionen af Toldloven af 1863 havde, maa klart vise, hvor uhyre store Vanskelighederne er. Den ene Regering efter den anden forelagde Forslag, men det var som bekendt først i 1908, det lykkedes at gennemføre Revisionen. Det ligger i Forholdenes Natur her i Landet, at det altid har sine uhyre Vanskeligheder; det ligger ikke blot i en Regerings parlamentariske Styrke. Men naturligvis vil jeg paa ingen Maade nægte, at den Omstændighed, at den parlamentariske Støtte for denne Regering ydes af det konservative Folkeparti, som har en Toldanskuelse næsten diametralt modsat Regeringens, naturligvis ikke skal fremme Udsigterne til Gennemførelsen af en Toldlov.

Det ærede Medlem Hr. Drachmann sagde — jeg kunde ikke rigtig forstaa det —, at det var ganske naturligt, at de Konservative havde givet Værditolden Tilslutning i 1920, men ikke senere kunde give den, for den Gang var Priserne saa høje. Jeg kan forstaa, at det har været fristende for Partiet at tage Standpunkt for Værditolden, da Priserne var saa høje den Gang; men hvad jeg ikke kan forstaa, er, at Partiet, da det i Princippet gav Værditolden Tilslutning i 1920, ikke har haft den meget nærliggende Udsigt for Øje, at Priserne vilde falde igen. Der var dog vist intet Menneske, der mente, at Priserne i en længere Aarrække vilde blive staaende paa det Højdepunkt, de havde naaet i Efteraaret 1920. Jeg anser det konservative Parti og navnlig dets ledende Medlemmer for alt for kloge og